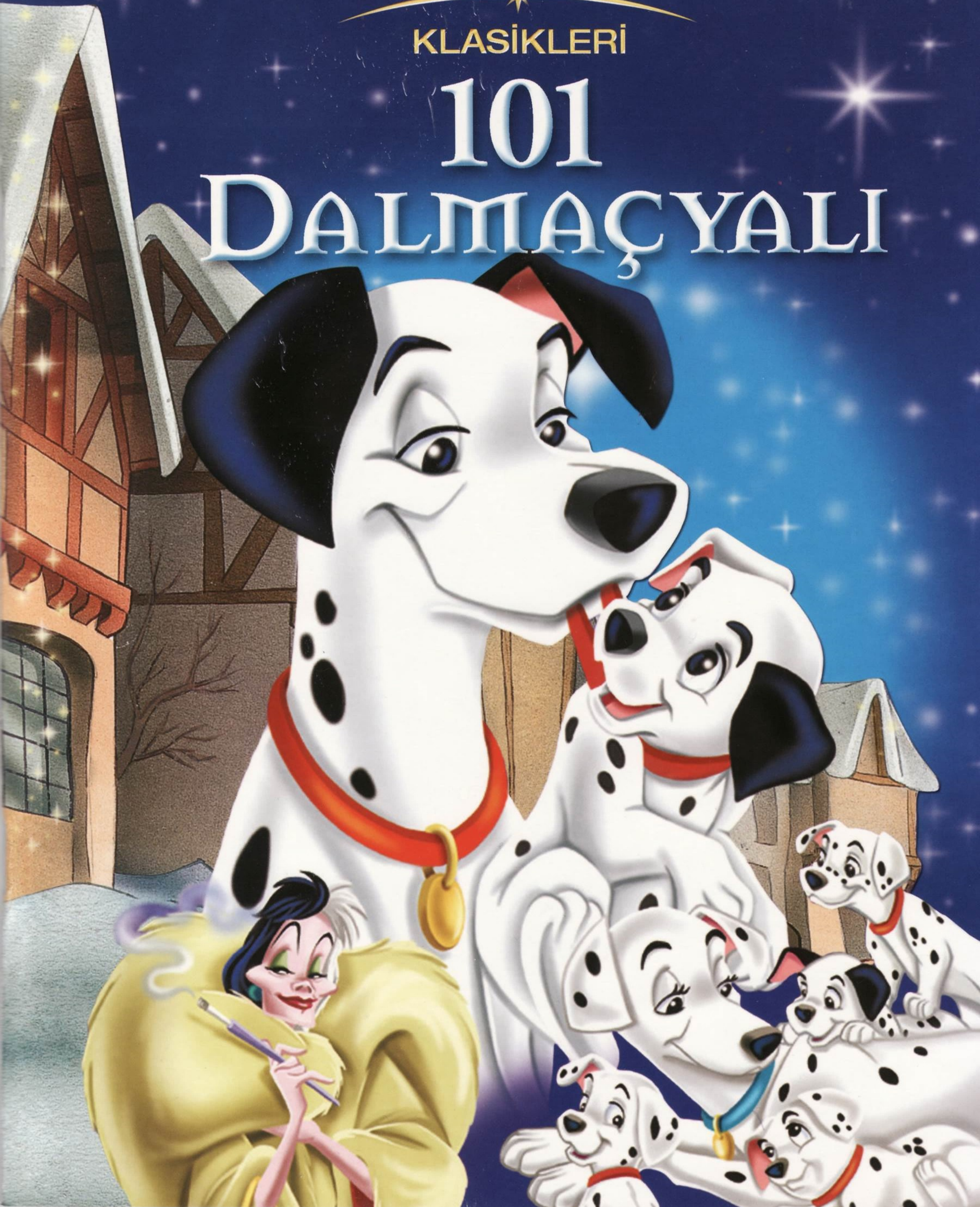
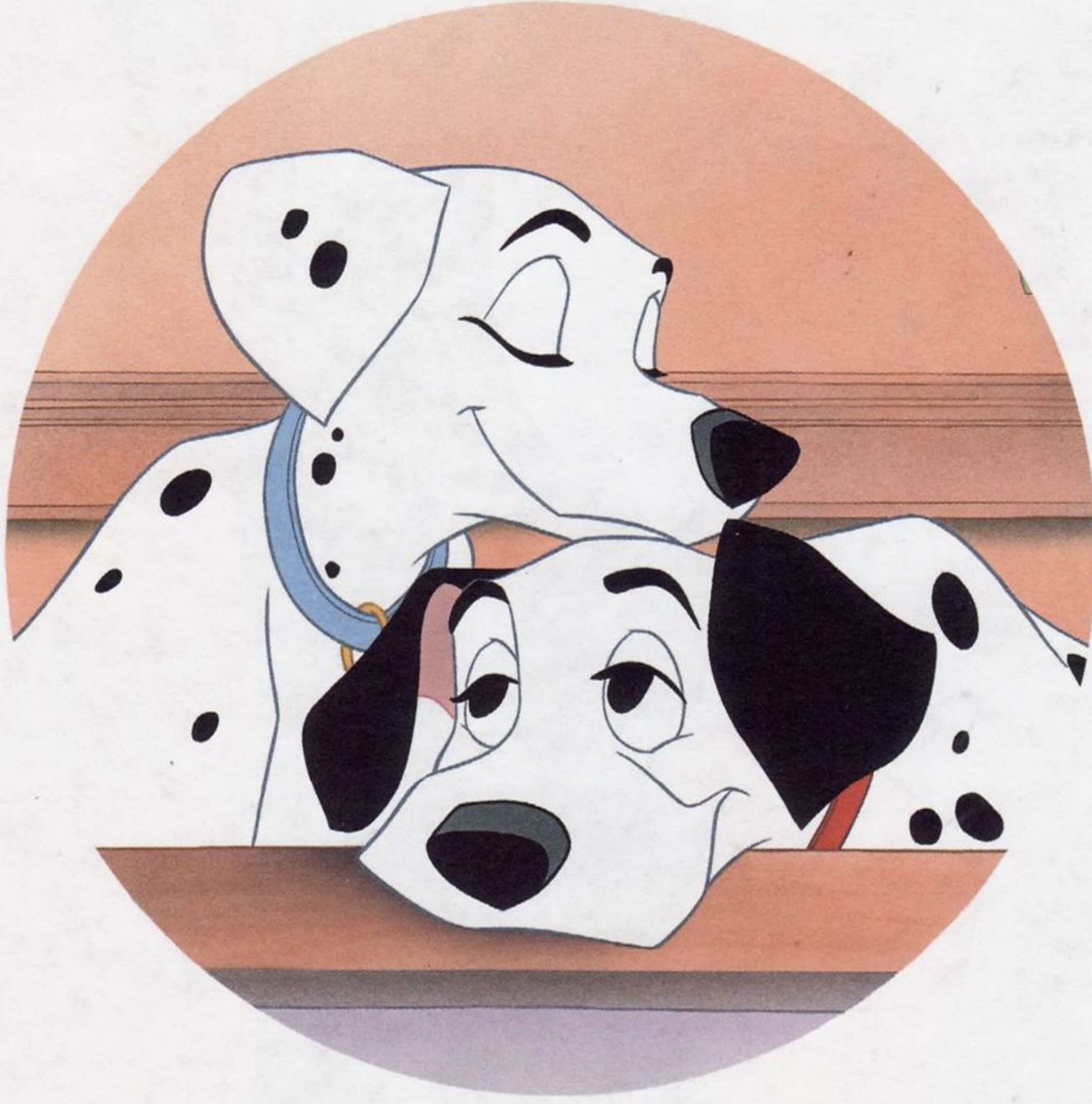

Walt Disney
KLASİKLERİ
101
DALMAÇYALI

Walt Disney

KLASİKLERİ

101 DALMAÇYALI

101 Dalmaçyalı
Özgün Adı: 101 Dalmatians

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (+90 212) 246 46 46
www.doganegmont.com.tr

Çeviri: Evren Mutlu
Yayına hazırlayan: Nüket Amanoel
Grafik uygulama: Havva Alp

Basıldığı Yer: Mega Basım
Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Haramidere - Avcılar / İstanbul
Tel: (0212) 422 44 45

İstanbul, 2009

ISBN: 978-975-991-301-4

Hikayem Londra'da başlıyor. Bu arada adım Pongo, beni beneklerimden tanıyabilirsin. O sıralar ev arkadaşım Roger Radcliff ile birlikte, parka yakın bir dairede yaşıyorduk.

Nefis bir bahar günü, pencerenin kenarında oturup güzel bir hayal kuruyordum, yalnızlığımızı dağıtacak birilerinin hayalini… Roger da bu arada piyanosunda bir şeyler tıngırdatıyordu.

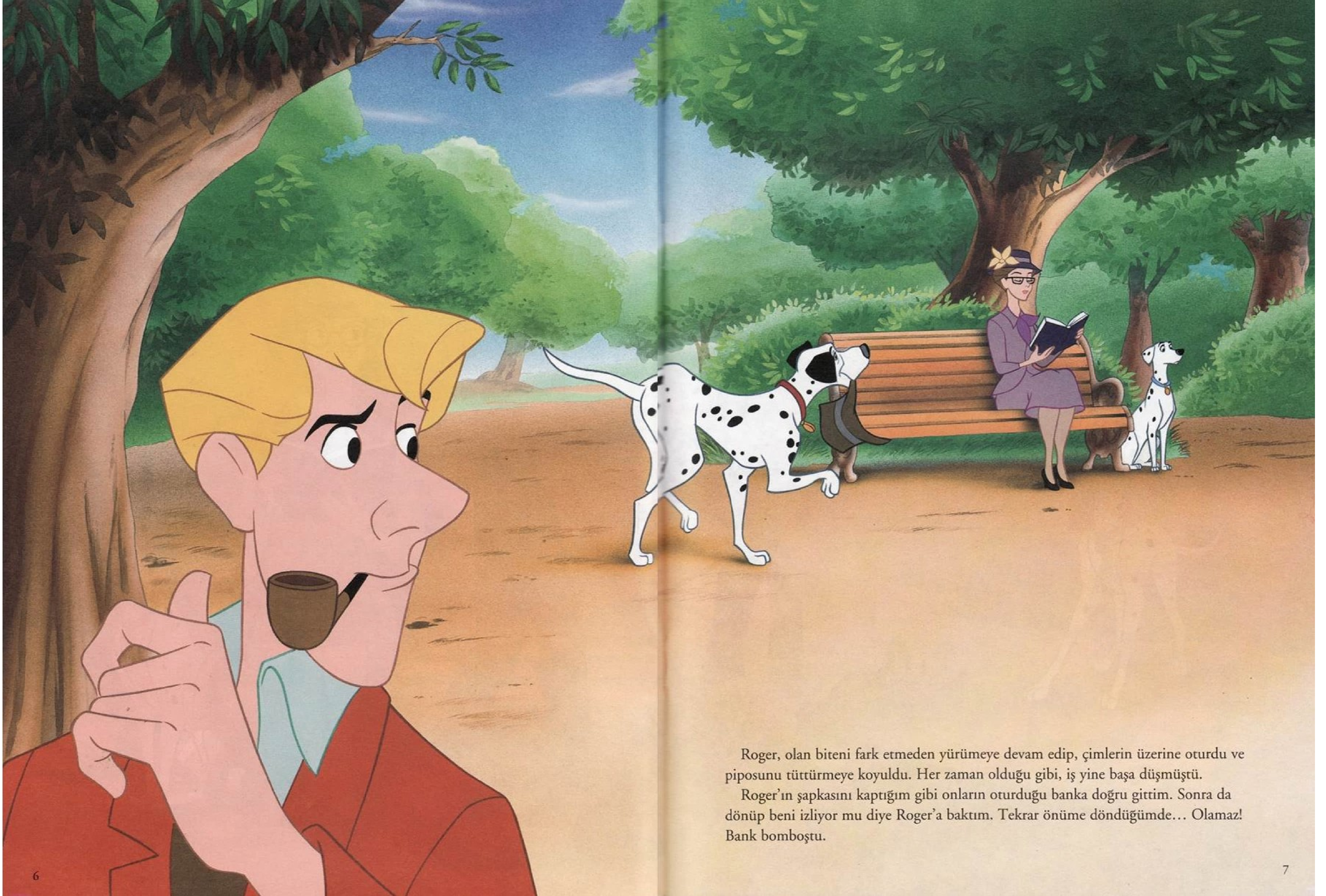
Evet, tahminin doğru, Roger ve ben yalnızız. Bir başka deyişle hayatımız oldukça sıkıcı. Roger'ın birine ihtiyacı olduğu açık, ama ona sorarsan, ikimiz de sonsuza dek böyle kendi halimizde olacağız. Bense, ne zaman dışarıya bakıp da parkta yürüyen bir çift görsem, kendimi hemen onların yerine koyarak heyecanlanıyorum.

Yine böyle bir gün, bir bahar sabahı, tasmamı ısırmaya ve havlamaya başladım. Roger dışarı çıkmak istediğimi sonunda anladı.

Parka vardığımızda, gözlerim sürekli hayalini kurduğum o muhteşem Dalmaçyalı'yı ve onun mükemmel ev arkadaşını (tabii Roger için) arıyordu.

Evet, sonunda! İnanılmaz ama sonunda onları bulmuştum! Gözlerime inanamıyordum. Ağacın altında oturuyorlardı. Roger'ı onların olduğu tarafa çektim, yavaşça önlerinden geçecektik, böylelikle onlar da bizi fark edeceklerdi.

Roger, olan biteni fark etmeden yürümeye devam edip, çimlerin üzerine oturdu ve piposunu tüttürmeye koyuldu. Her zaman olduğu gibi, iş yine başa düşmüştü.

Roger'ın şapkasını kaptığım gibi onların oturduğu banka doğru gittim. Sonra da dönüp beni izliyor mu diye Roger'a baktım. Tekrar önüme döndüğümde… Olamaz! Bank bomboştu.

Bu işin peşini bırakmamaya karar verdim.
Önce Roger'ın tasmamı tutmasını sağladım. Sonra da onu patikadan aşağı, hayallerimdeki köpeğin ve onun harikulade arkadaşının yürüdüğü tarafa doğru sürükledim. Hemen bir şeyler düşünmeliydim. Kabul etmeliyim ki, tasmamı bacaklarına dolamak oldukça parlak bir fikirdi.

Planım işe yaramıştı. Önce birlikte gülmeye başladılar. Dört ayaklı o harika varlık da bana gülümsedi! Daha sonra tanışıp konuşmaya daldılar. Birbirlerinden fazlasıyla hoşlanmışlardı. Birkaç haftalık büyük mutluluktan sonra Anita, Roger'ın, Perdita da benim gelinim oldu.

İlk altı ay parka yakın küçük bir evde oturduk. Bizimle birlikte yaşamaya başlayan Dadı harika bir aşçıydı, evimize ve bize çok iyi bakıyordu.

Günlerden bir gün, Perdita nazik bir sesle,

"Hayatım," diye seslendi.

Ben de "İyi misin?" diye sordum.

"Tabii iyiyim canım," diye cevap verdi. "Evlenen köpekler bir süre geçtikten sonra yavru sahibi olurlar ya, biz de şimdi oluyoruz."

Bu haberi duyduktan sonra kim daha mutlu oldu, bilemiyorum. Dadı mı yoksa ben mi?

Anita'nın eski sınıf arkadaşı Cruella de Vil kapımızı çaldığında hepimiz de çok üzgündük. Cruella doğacak yavruları almak için konuşmaya gelmişti. Bizim içinse onlardan ayrılmak hiç kolay olmayacaktı.

Cruella'yı hiçbirimizin gözü tutmamıştı. Yerlere kadar uzanan kürk mantosuyla oldukça ürkütücü bir hali vardı.

Anita, ona doğuma daha en az üç hafta olduğunu söyledi. Cruella bunun üzerine tekrar döneceğine söz vererek, aceleyle çıktı. Şurası kesindi ki, bu kadın kürkleri gerçekten çok seviyordu.

Üç hafta çok çabuk geçti.

Sonunda beklediğimiz an geldi. Fırtınalı bir ekim akşamı Dadı heyecanla güzel haberi verdi: "İşte yavrular! Tam on beş taneler!" Daha mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Herkesin gözlerinin içi gülüyordu.

Biz yeni ailemize bakıp sevinirken, dışarıda şimşekler çakmaya başladı. İşte o saniye Cruella fişek gibi içeri dalıverdi. Neredeyse ağzının suyu akıyordu: "On beş yavru, bu olağanüstü bir şey!"

Daha yakından bakmak için yaklaştı. "Aaa! Nerede bunların benekleri? Bu küçük beyaz fareler ne de çirkinler öyle!"

Ben Cruella'ya hırlarken, Dadı, "Benekleri yakında çıkacak, göreceksin," diye cevap verdi.

Anita, "Bu doğru," diye ekledi. "Benekleri birkaç hafta içinde çıkar."

"Şimdi sıra geldi paradan konuşmaya… Siz sadece fiyatı söyleyin. Hepsini alıyorum," diye sırıttı Cruella. Anita ise onun bu önerisini geri çevirdi: "Üzgünüm, onları sana veremeyeceğiz."

Anita'nın sözlerine kulak asmayan Cruella, kalemiyle çek yazarken, Roger ve benim üzerime mürekkep sıçrattı. Daha fazla dayanamayan Roger,

"Duymadın mı? Yavruları satmıyoruz, bu iş bitmiştir!" diye bağırdı.

Cruella küplere binmişti. "Demek satmıyorsunuz ha! Ben almasını bilirim, bekleyin ve görün!" dedi ve öfkeyle çıkıp gitti.

Perdita ve yavruları süpürgenin altına saklanmış buldum. "Perdi, yavruları kimseye vermiyoruz, tek bir tanesini bile!" dedim. "Ah, Pongo" diye rahat bir nefes aldı Perdita. Artık dinlenebilirdi.

Bir süre sonra, Perdita ve ben, Cruella de Vil'le yaşanan tatsız olayı unutmuş, keyifle yavruların büyümelerini izliyordu.

Yavrular televizyon izlemiyi çok seviyordu. En sevdikleri program Cesur Köpek Hızlı Pati'nin maceralarıydı. Programın başlama zamanı, yavrularla televizyonun etrafında toplanıyorduk. Hayatımızdan oldukça memnunduk.

Her gece, Perdita ve ben, yavrulara iyi geceler öpücüğü veriyorduk ve Perdita onları yatırdıktan sonra Roger ve Anita ile parkta yürüyorduk.

Onlara bir zarar gelebileceği aklımızın ucundan bile geçmiyordu.

Ama Perdita ve benim, ev arkadaşlarımızla dışarı çıktığımız bir gece, korkunç şeyler oldu.

Biri Jasper adında ince ve uzun; diğeri de Horace adında kısa boylu ve tombul iki kötü adam kapıya geldiler.

"Biz şeyi denetlemeye geldik... Ah, kablo ve düğmeleri, bayan," dedi Jasper, Dadı'ya.

Dadı, "Ne istediğiniz umurumda bile değil," diye yanıtladı onları, "buraya girmiyorsunuz!"

Fakat adamlar Dadı'yı dinlemediler ve onu iterek içeri daldılar. Dadı onları durdurmaya çalıştıysa da başaramadı. Jasper, onu üst kattaki bir odaya kilitledi.

Dadı odadan kaçmayı başardı ve koşarak mutfağa indi. Yavruların uyuduğu sepete yaklaştı. Örtüyü kaldırdı. Olamaz! Sepet bomboştu.

"Yavrular!" diye haykırdı. "Yavruları çalmışlar!"

Dadı polisi aramak için acele ederken, Cruella da semtin diğer köşesindeki evinde mışıl mışıl uyuyordu.

Sonradan öğrendiğime göre, Cruella sabah uyanıp da gazetede "15 KÖPEK YAVRUSU ÇALINDI, HIRSIZLAR KAÇMAYI BAŞARDI!" başlığını okuyunca kocaman bir kahkaha patlatmış.

Horace ve Jasper'ın aldıkları emirleri hatasız uyguladıkları belli!

Anita ve Roger, ellerinden ne gelirse yaptılar. Ama bir sonuç alamadılar.

Perdita'ya "Bu işi ancak biz çözeriz. Tehlikeli durum havlamasını kullanacağız. Bu haber göndermenin en hızlı yolu... Eğer yavrularımız Londra'nın herhangi bir yerindelerse, nerede olduklarını köpeklerden daha iyi kimse bilemez," dedim.

O gece, parkta tir tir titreyerek, birilerinin beni duymasını umarak, avazım çıktığı kadar havladım.

Sonunda zayıf da olsa bir umut belirmişti. Çağrıma cevap aldığımda, "Çok şanslıyız, bu Hampstead'teki Harika Dane!" diye bağırdım.

Perdita ile sonradan öğrendiğimize göre, haber evlerin çatılarından evcil hayvan satan dükkanlara kadar, Londra'nın dört bir yanına, havlama zinciriyle yayılmıştı.

Köpek alarmı kısa bir sürede şehri aşıp, tüm ülkeye yayılmıştı. Dedektif Tazı Towser da olanları duymuştu. Arkadaşı Lucy, "Neler oluyor, tüm bu söylentiler de ne?" diye sordu.

Towser, alçak sesle, "On beş yavru çalınmış," diye karşılık verdi.

Neyse ki, Towser bu haberi eski bir çoban köpeği olan Albay'a ulaştırdı. Yüzbaşı isimli bir at ve kedi Çavuş Tibbs de bu şok edici haberi duydular.

Çavuş Tibbs, Albay'a terkedilmiş olan De Vil malikanesi yakınlarında iki gece önce havlama sesleri duyduğunu söylemişti. Birkaç gündür malikanenin bacaları tütüyor ve içeriden garip sesler gelmeye devam ediyordu.

İlk başta kaçırılan diğer yavruları bilmiyorduk. Henüz Çavuş Tibbs ve Albay olayı araştırırlarken, bizim yavrularımız dışında, seksen dört yavrunun daha orada olduğu ikimizin de aklının ucundan bile geçmiyordu. Hepsi birlikte doksan dokuz yavruydu ve şeytan Horace ve Jasper tarafından tuzağa düşürülmüşlerdi.

Harika Dane'den korkunç haberleri aldıktan sonra, yatak odasının penceresinden atladık ve vakit kaybetmeden onu görmeye gittik.

O dakikalarda Cruella da, Jasper ve Horace'ı kontrol etmek için arabasıyla yola koyulmuştu. Neyse ki, Çavuş Tibbs'in pencereden onları dinleyerek casusluk yaptığını görmedi.

Kedi onları dinlerken az daha bayılıyordu. Cruella, yavruları kürkleri için istiyordu!

Çavuş Tibbs, Cruella'nın arabasıyla uzaklaştığını duydu. Sonra sürünerek eve girdi ve yavruları kapıp kaçmaya hazırlandı. "Eğer postunuzu kurtarmak istiyorsanız, buradan dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalısınız," diye fısıldadı.

Horace ve Jasper'ın dikkatleri başka şeye yönelmişken, Çavuş Tibbs kaçmaları için yavrulara merdiven altını gösterdi. Doksan dokuz yavru teker teker merdiven altına girdiler. Her biri sessizce söyleneni yaptı.

Bu sırada Horace ve Jasper yavruların kaybolduğunu anlamış, onları aramaya koyulmuşlardı. Perdita ve ben de terk edilmiş De Vil malikanesine bakınıyorduk. Harika Dane, bize gitmemiz gereken yönü tarif etmişti. Şehir dışında yaptığımız bu zor yolculuktan sonra, Albay'ı köhne malikanenin bahçesinde bizi bekler bulduk. Camları kırarak içeri daldık. Neyse ki, bir süre sonra köpek hırsızlarının üstesinden geldik. Adamlar sersem bir şekilde yerde yatıp söylenirlerken, biz de yavrularımıza sarıldık.

Sonra Çavuş Tibbs, güvenli bir şekilde oradan çıkmamıza yardımcı oldu. Dışarı çıkınca yavruların peşinden gittik. Tibbs ve Albay bizi büyük bir ahıra yerleştirdiler. O zaman diğer seksen dört yavruyu da bizim eve götürmeye karar verdik. Hemen sonrasında, Kaptan bir kamyonun yaklaştığını duydu.

Albay iyi niyetli bir şekilde, Jasper ve Horace ile anlaşmamızı önerdi.

"Bence koşsak daha iyi olur," dedim.

Biz ahırdan dışarı çıkıp tarlalara doğru hızla koşarken, cesur arkadaşlarımız da, ellerinden gelen her şeyi yaparak bize zaman kazandırmışlardı.

Adamlar ahırdan kurtulduktan sonra hızla kamyonlarına doğru koştular ve kardaki ayak izlerimizi takip etmeye başladılar.

Perdita ve yavrulara, köprünün altında saklanmamız gerektiğini söyledim. Nefeslerimizi tuttuk ve hiç hareket etmedik.

Şansımız var ki, Cruella'nın adamları bizi göremediler.

Onlar uzaklaşana dek bekledik. Ayak izi bırakmamaya özen göstererek, buz tutmuş derelerden aşağı doğru yol aldık.

Tam bir adım daha atacak halimiz kalmamıştı ki, yolda bir çoban köpeği ile karşılaştık.

"Umudumuzu kaybetmek üzereydik biz de," dedi köpek. "Sizi yolun karşısındaki çiftliğe götüreceğiz."

Perdita ve ben yorgunluktan ölüyorduk, yavrular da çok üşümüşlerdi. Ahıra girdiğimiz anda dört arkadaş canlısı inek, endişeyle gözlerini yavruların üzerine diktiler.

Rolly, "Karnım aç anne, çok açım," dedi.
İneklerden biri, "Süt severler mi acaba?" diye Perdita'ya sordu.
"Nerede anne?" diye ağladı Rolly, "Yemek nerede?"
İneklerden bir diğeri gülümseyerek "Gelin çocuklar, gelin ve için," dedi.
Yavrular sütlerini içerlerken, çoban köpeği de Perdita ve bana yememiz için biraz et artığı getirmişti.

"Çok değil ama," dedi köpek, "karnınızı Dinsford'a kadar tok tutar sanırım. Burada bir Labrador var, onun ev arkadaşı bakkal da," diye ekledi.

Çoban köpeği nöbet tutarken, biz de bütün gece uyuyarak dinlendik. Sonra Perdita ile ev sahiplerimize teşekkür edip, yavruları sürü halinde dışarı çıkardık.

Dinsford'a giden yolda ilerlerken, bir arabanın korna çaldığını duydum. "Acele edin çocuklar, acele edin!" Yavruları hemen ormanın içine götürdüm.

Ağacın arkasından dikkatle baktığımda, Cruella'nın arabasını gördüm ve o korkunç fren sesini duydum. Birkaç saniye sonra, Jasper ve Horace kamyondan gümbürtüyle atladılar.

Cruella'nın çığlığını duydum. "Ayak izleri köye doğru gittiklerini gösteriyor. Siz yan yolları takip edeceksiniz, ben de ana yoldan gideceğim."

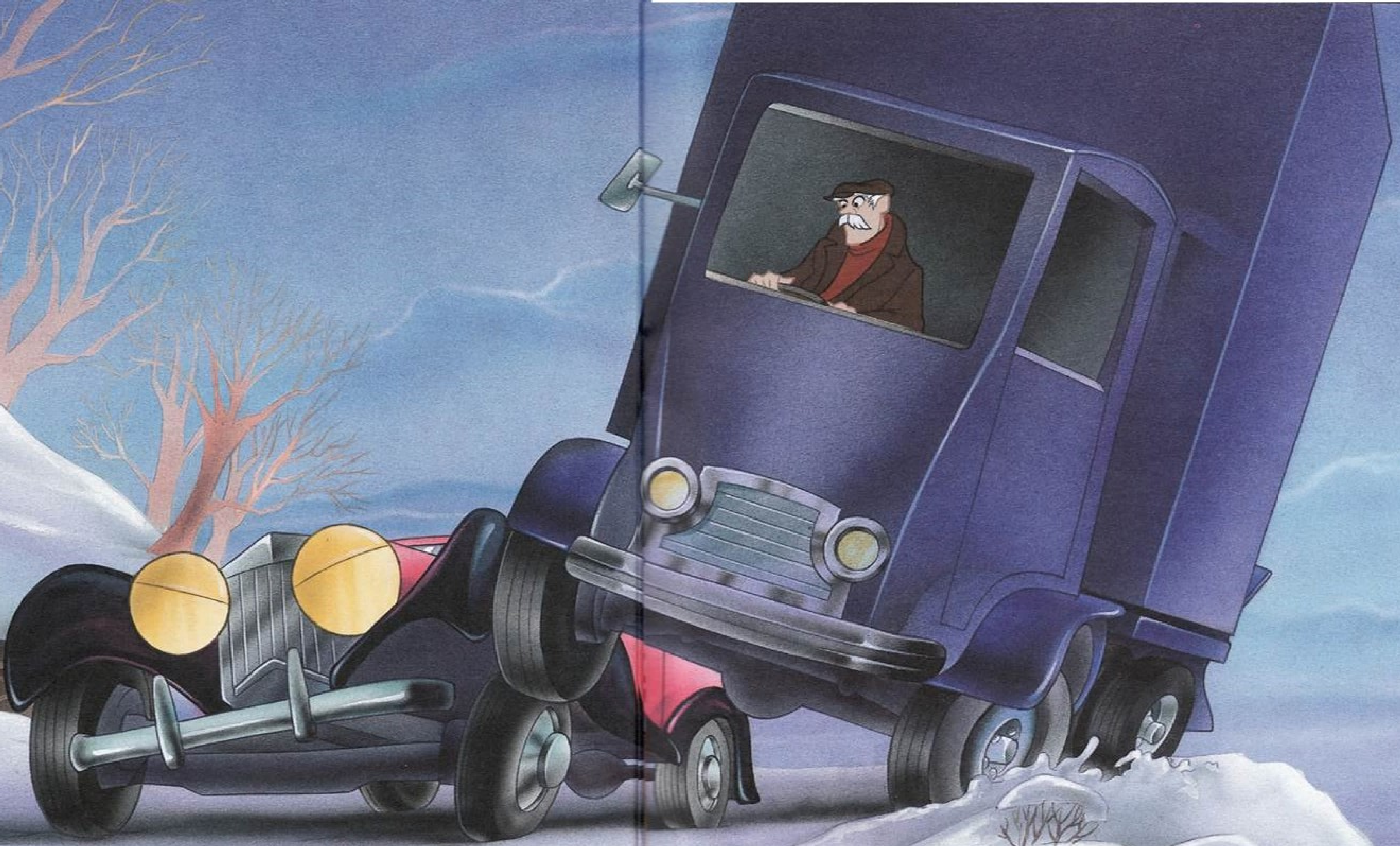
Onlar aramak için dağıldıklarında, ormanın içine doğru koşmaya başladık ve orada, Dinsford'da siyah bir labrador ile karşılaştık.

O bizi eski bir demirci dükkanına sakladı. Aklıma parlak bir fikir geldi: Benekli tüylerimizi isle kapkara yapacaktım.

Kısa bir süre sonra hepimiz siyah labradorlara benziyorduk.

Şimdi, tüm yapmamız gereken dikkat çekmeden bizi Londra'ya götürecek olan kamyona binmekti.

Perdita ve ben, dışarıdaki yavruları kamyona sokmaya çalışırken, Cruella ve iki zalim adamı yakınlarda bir yerde durdular. Nefesimi tuttum ve bizi fark etmemeleri için dua ettim.

Tam son grup yavruyu alelacele dükkandan çıkartıyorduk ki, çatıdan koca bir kar yığını düşmesin mi! Yavrulardan birinin üzerine düşen kar, boyanın akmasına neden olmuştu.

Yavruyu hızla kamyona bindirmeye çalıştığım sırada, Cruella yavrunun üzerindeki beneği fark ederek bağırdı: "Horace! Casper! Bunlar kamyonla kaçmaya çalışıyorlar! Arkalarından gidin!"

Labrador, yavruları kamyona yerleştirmeme yardım etti. Cesur köpek, Jasper ve Horace ile dövüşürken ben de atlayıp diğerlerine katıldım.

Kamyon hareket etti, Cruella da adamları ile birlikte bizi takip ediyordu. Bir ara Cruella bizim aracı yoldan çıkarmayı bile denedi ama şoförümüz yolda kalmaya inat etmişti.

Bir süre sonra Perdita ağlayarak, “Pongo, bak!” diye bağırdı.

Jasper ve Horace, bir tepeden aşağıya doğru hızla iniyordu. Cruella, bizim kamyonun arkasına çarptı ve öne doğru fırladık. Arkadan gelen Jasper’ın kamyonu Cruella’nın üstü açık arabasına vurdu. Hepsi birlikte yolun kenarından aşağıya doğru yuvarlandılar.

Sonunda güvendeydik. Bir de baktık ki, Londra'dayız, evimize gelmişiz. Roger mendiliyle benim yüzümü, Anita da önlüğü ile Perdita'nınkini sildi ve arkasından "Perdi" dedi heyecanla, "Canım benim!"

Bütün gece birlikte şarkı söyledik ve yaşadığımız olayları unutmaya çalıştık. Tekrar evde olduğumuz için her birimiz çok mutluyduk.

Walt Disney

KLASİKLERİ

101 DALMAÇYALI

Roger ve köpeği Pongo sonunda
aradıklarını bulmuş, harika birer eşe kavuşmuşlardı.
Mutlu haber gecikmedi. Pongo'nun eşi Perdita
hamileydi. Tam o sırada ortaya Cruella de Vil çıktı.
Bu zalim kadının tek amacı yeni doğan
yavruları ele geçirmekti.
Bakalım hain planlarını gerçekleştirmeyi başarabilecek mi?

ISBN 978-975-991-301-4

Doğan Egmont

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkında yönetmeliğin beşinci
maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.